

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína, soudkyně Mgr. Lenky Krupíčkové a soudce Mgr. Lukáše Pišvejce v právní věci žalobce: **Mgr. R. C.**, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2024, č. j. MHMP 132455/2024, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 1. 2025, č. j. 15 A 32/2024 - 20,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2024. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl podle § 92 odst. 1 správního řádu jako opožděné odvolání žalobce proti usnesení Úřadu městské části Praha 12 ze dne 26. 10. 2023, jímž bylo podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu zastaveno řízení o dodatečném povolení stavby.

[2] Při posouzení věci vycházel městský soud z následujícího skutkového stavu. Žalobce založil do správního spisu dne 27. 9. 2023 plnou moc, kterou udělil Ing. M. I. „k jednání za zmocnitele a zastupování zmocnitele při vyřízení povolení stavby ve všech řízeních dle zákona č. 183/2006 Sb. v platném znění, se všemi dotčenými orgány státní správy, správci a majiteli sítí technické a dopravní infrastruktury a dalších třetích osob ke všem souvisejícím úkonům, včetně nahlížení do archivní dokumentace archivu SÚ a pořizování jejich kopií ve věcech stavební akce Dodatečné povolení přístaveb rekreační chaty na pozemcích parcelní č. XA, XB, XC a XD v k.ú. M., včetně všech souvisejících objektů a dalších doplňkových staveb spojených s povolením této stavby. Plná moc je udělena včetně práva podpisu, přebírání a doručování písemností.“ Žalobce zároveň upozornil, „že i po udělení plné moci je oprávněn činit úkony účastníka ve výše uvedených řízeních“.

[3] Usnesení správního orgánu prvního stupně bylo doručeno zástupci žalobce dne 2. 11. 2023, samotnému žalobci pak dne 12. 11. 2023. Odvolání podal žalobce dne 27. 11. 2023. Vzhledem k tomu, že počátek běhu lhůty k podání odvolání se odvíjel od doručení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jeho zástupci, uběhla lhůta k podání odvolání marně dne 2. 11. 2023. Městský soud tak dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného je zákonné.

[4] Neztotožnil se přitom s námitkami žalobce, jež spočívaly v podstatě v tom, že jmenovaný popíral rozsah plné moci udělené svému zástupci a tvrdil, že ten nebyl zmocněn k zastupování v řízení podle správního řádu a tím ani k podání odvolání. Tyto námitky považoval soud za ryze účelové, neboť ze znění plné moci nic takového nevyplývá. Správní řád byl v daném případě pouze subsidiární normou k řízení vedenému podle stavebního zákona. Podpůrně pak poukázal i na skutečnost, že v plné moci byl zástupce zmocněn k přebírání písemností, takže i v případě, že by nebyl oprávněn k podání odvolání, lhůta k jeho podání se v každém případě odvíjela od doručení usnesení správního orgánu prvního stupně zástupci žalobce, nikoliv žalobci.

[5] Kasační stížnost podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) formálně z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Konkrétně nesouhlasil s právním názorem městského soudu, že správní řád je vůči stavebnímu zákonu subsidiární normou. Při tomto výkladu práva by podle jeho názoru stačilo, aby zmocněnec byl „zmocněn podle stavebního zákona“ a tím by mohl následně činit veškeré úkony podle správního řádu. Za ničím nepodložený pak označil závěr městského soudu, že jeho argumentace k rozsahu plné moci byla ryze účelová. Jednak není jasné, jak soud k tomuto závěru došel, jestliže jeho vůli nezjišťoval, jednak považuje za logické, že zmocnil Ing. M.I. k úkonům a jednáním stavebně-technickým, ale nezmocňoval jej k úkonům a jednáním procesně právním, které si dokáže zajistit sám. Stěžovatel má tedy za to, že pokud by Ing. M. I. podal odvolání, překročil by tím rámec udělené plné moci.

[6] Dále stěžovatel nesouhlasil ani s názorem městského soudu, podle něhož se lhůta k podání odvolání odvíjela od doručení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zmocněnci, neboť ten byl oprávněn i k přebírání písemností. Jediným účastníkem řízení byl stěžovatel a byl tak jedinou osobou, která mohla podat odvolání. Povinností správního

pokračování

úřadu proto bylo doručit rozhodnutí právě jemu a odvolací lhůta mohla běžet až od okamžiku, kdy se stěžovatel s rozhodnutím seznámil. Stěžovatel proto navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena městskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný upozornil na skutečnost, že podle § 34 odst. 2 správního řádu se písemnosti doručují pouze zástupci účastníka řízení. Pokud v daném případě doručil správní orgán prvního stupně svoje rozhodnutí i samotnému účastníku (stěžovateli), nemá tato skutečnost podle stejného ustanovení na běh lhůty k podání odvolání žádný vliv. Navrhl proto, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

[8] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu fakticky uplatněného stížnostního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (stěžovatel dovozuje pouze nesprávné posouzení procesních právních otázek rozsahu zmocnění svého zástupce a běhu lhůty k podání odvolání) a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[9] Stěžovatel především tvrdí, že plná moc udělená Ing. M. I. neopravňovala jmenovaného k podání odvolání proti rozhodnutí, jež bylo vydáno podle správního řádu. Nejvyšší správní soud k tomu předesílá, že hlavní otázkou pro posouzení zákonnosti rozhodnutí žalovaného a následně napadeného rozsudku je otázka počátku běhu lhůty pro podání odvolání, nikoliv to, kdo byl na straně stěžovatele oprávněn odvolání podat. Přesto se Nejvyšší správní soud postupně vyjádří ke všem nastoleným otázkám.

[10] Jak bylo již uvedeno výše, stěžovatel zmocnil Ing. M. I. „*k jednání za zmocnitele a zastupování zmocnitele při vyřízení povolení stavby ve všech řízeních dle zákona č. 183/2006 Sb. v platném znění.*“ Takto formulovaná plná moc nevzbuzuje o rozsahu zmocnění, které bylo zástupci stěžovatele uděleno, žádné pochyby. Předmětem řízení v projednávané věci bylo dodatečné povolení stavby, což je nepochybně řízení vedené podle stavebního zákona, a to je také určující pro úvahu o rozsahu zmocnění. O jaké konkrétní ustanovení zákona se pak výrok správního orgánu opírá (zda přímo o ustanovení stavebního zákona či o ustanovení správního řádu) je pro posouzení sporné otázky zcela nerozhodné. Z textu plné moci lze učinit pouze jediný závěr, a to ten, že Ing. M. I. byl zmocněn zastupovat stěžovatele v řízení o dodatečném povolení stavby v plném rozsahu, a to jak v řízení před správním orgánem prvního stupně, tak i v řízení odvolacím. Jen na okraj k tomu Nejvyšší správní soud na vysvětlenou podotýká, že řízení ve věci konané před správním orgánem prvního stupně a orgánem odvolacím tvoří jeden celek.

[11] Nejvyšší správní soud má ve shodě s městským soudem též za to, že argumentace stěžovatele ke sporné otázce je čistě účelová, aniž by považoval za nutné provádět k věci další dokazování. Soud nepřehlédl, že stěžovatel je advokátem zapsaným v seznamu advokátů vedeném Českou advokátní komorou, a má tedy za to, že zvládá (nebo by alespoň měl) základní úkon advokátní praxe, jímž je udělení a sepsání plné moci. Ta byla v daném případě formulována precizně a bezrozporně, takže i stěžovateli musí být bez dalšího jasné, v jakém rozsahu plnou moc skutečně udělil. V plné moci nejsou

pro zmocněnce (zástupce stěžovatele) uvedena žádná omezení, právě naopak, explicitně je zde zdůrazněno i jeho oprávnění k přebírání písemností, ač to by samo o sobě vyplývalo již z obecného zmocnění ve věci.

[12] Tvrdí-li nyní stěžovatel, že jeho zástupce nebyl oprávněn podat odvolání, pak takovýto závěr nelze z textu plné moci nijak dovodit, a navíc to pro posouzení věci ani není rozhodující. Jak bylo již uvedeno v odst. 9, podstatné je pouze určení dne, od něhož se odvíjí počátek běhu lhůty k podání odvolání. Tímto dnem je s ohledem na obsah plné moci a v návaznosti na ustanovení § 34 odst. 2 správního řádu den doručení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zástupci stěžovatele. Jakým způsobem pak stěžovatel a jeho zástupce mezi sebou komunikují a jaká je jejich interní domluva ohledně jednotlivých úkonů ve správním řízení (jestliže si je stěžovatel v plné moci v obecné rovině též vyhradil), nemá na posouzení sporné otázky žádný vliv.

[13] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že napadený rozsudek je zákonný, kasační stížnost proti němu podanou proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[14] Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení ze zákona, žalovaný byl ve věci úspěšný, nevznikly mu však náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti; Nejvyšší správní soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žádnému z účastníků (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 24. července 2025

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu